

15 Oct. 1917.

No. 20.

22e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen; maar wij weten dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien gelijk Hij is.

Johannes de Apostel, aan zijne tijdgenooten!

JOSEPH SMITH

de

PROFEET-LEERAAR.

Een Toespraak.

(vervolg van blz. 296)

De Duitsche wijsgeer Kant geeft, in schoonen vorm, uiting aan dezelfde gedachte als hij, in hoofdzaak op het volgende neerkomende, zegt: „De duif, als zij hare vlucht kiest door het luchtruim, moge zich verwonderen over den tegenstand die zij in de atmosfeer ondervindt, maar wij weten dat, zonder dien tegenstand, zij in het geheel niet zoude kunnen vliegen.” Tot zoover Kant. Toegepast, zoude de gevolgtrekking zijn: Wat de weerstand der lucht is voor de vlucht van de duif, dat is het kwaad voor den vooruitgang der Intelligenties.

(In het Decembern timer van de „Cosmopolitian Magazine” van het jaar 1908, vind ik de volgende beschouwingen omtrent het hier besproken punt, afkomstig van de hand van den heer Ambrose Bierce; en hoewel niet zonder eenige wijziging elke gedachte hier uitgedrukt aanvaardende, acht ik toch de passage als tē gepast, en tē rijk, om toevoeging ervan tot deze bladzijden te weigeren:

„Laat ons voor een oogenblik veronderstellen dat deze landherformers hunne bewonderenswaardige poging — pogingen liever, want zij zijn als de bladeren van het woud in aantal, en geen twee zijn gelijk — hebben verkre gen. Wij dan hebben een land waarin geene armoede is, geen twist, geen tyrannie, noch verdrukking, geen gevaar voor lijf en leden, geen ziekte, — enz. Hoe verrukkelijk! Wat een goed en gelukkig volk! Helaas, neen! Met armoede is ook de welwillendheid en de liefdadigheid verdwenen; de voorzienigheid en het vooruitzicht wat, geboren uit de zorg voor de persoonlijke behoefte,

de wacht houdt voor minstens een duizend poorten om het algemeene goed te verdedigen. In iedere borst is de liefdadige impulsie dood en diepgevoelde dankbaarheid, verkwijnd door ongebruik, heeft geen plaats meer onder de menschelijke neigingen en emoties. Door geen strijd meer met onszelven te voeren hebben wij de macht van tegenen weerstand, verloren. Eén waggon vol Mexicanen, of één schipvoij Japaneezen kan een inval doen in het paradijs van onze dwazen, en ons tot slavernij brengen, evenals de Spanjaarden Peru overliepen, en de Britten Indië onderwierpen. (Aanhangers van „de komst van het nieuwe tijdperk” zullen, hoop ik, er voor zorgen dat deze periode overal terzelfder tijd komt, of hier het laatste van alle). Geene onderdrukking hebbende te weerstaan, geene gevaren meer te vreezen hebbende, behoeven wij geen moed meer om die te trotseeren, noch de zielskracht om ze te verduren. Heldhaftigheid is een zwakke, achteruitgaande herinnering, en grootmoedigheid een droom van het verleden; want niet alleen worden de deugden gekend door de tegenstelling met de misdaden, maar ook ontspruiten zij aan hetzelfde zaad, groeien in denzelfden bodem, rijpen in denzelfden zonneschijn, en vergaan door dezelfde vorst. Een prachtig geslacht van verweekte schepselen zouden wij zijn zonder onze zonden en ons lijden! In eene wereld zonder boosheden zou één belangrijke boosheid zijn — het bestaan namelijk. Wij behoeven evenwel zoodanigen toestand niet te vreezen. Progressie is besmet met de kiemen der tegenstelling, en aan het graf van de beschaving van heden zal het barbarisme van morgen nederhurken, „met een heerlijkheid in zijnen boezem” die hem den volgenden dag van gedaante zal doen veranderen. De beurtverwisseling is zoodanig dat wij dezelve noch verhaasten, noch vertragen kunnen, want ons succes wijzigt onzen blik. Als wij, bijvoorbeeld, oorlog, ziekte en hongersnood weg zouden kunnen doen, dan zou het geslacht zich vermeerderen tot op een punt van zekeren stilstand, een toestand die wederom opnieuw oorlog zou voorspellen, ziekte en hongersnood. Redenen waarom in dezen het wijste gebed is: „O, Heer! maak uwen dienstknecht sterk om te strijden, en onmachtig om te overheerschen.”

„Zedelijk kwaad”, dan, is niet een geschapen ding. Het is een van de eeuwig bestaande dingen, evenals de tijdduur en de ruimte. Het is zoo oud als Wet, — oud als Waarheid, oud als dit Eeuwig Heelal. Intelligentie behoort zichzelve aan te passen aan deze eeuwige bestaansvormen; dat is de mate van haar plicht.

HET INTELLIGENTE „IETS”: Van des menschen geest, dikwijls genoemd met andere namen — „gemoed”, „intelligentie”, „ego”, „zelf”; — maar welken naam er ook aan gegeven wordt, en alle mooie onderscheidingen terzijde gezet, — met des menschen geest bedoel ik hier dat bewustzijn, die zelfbestemming, dat zeker iets wat denkt, redeneert,

eenen wil beoefent, liefheeft, bewondert, — den werkelijken mensch bedoel ik, (laten wij hem niettemin in onze bespreking geest noemen), van dien mensch, op deze wijze verstaan en begrepen, leerde onze Profeet:

„De ziel, — het gemoed van den mensch — de onsterfelijke geest, waar kwam die van daan? Alle geleerde mannen en doctoren in de godgeleerdheid zeggen dat God dezelve, in den beginne, schiep; maar dat is niet zoo. Zoodanig een begrip verlaagt den mensch in mijne oogen. Ik geloof die leerstelling niet. Ik weet beter. * * * Wij zeggen dat God zelf een uit zichzelf bestaand Wezen is. Wie vertelde u dat? Het begrip is juist genoeg, maar hoe kwam het in uwe hoofden op? Wie vertelde u dat de mensch niet op dezelfde wijze bestond, gebaseerd op dezelfde beginselen? * * * Is het logisch om te zeggen dat de intelligentie der geesten onsterfelijk is, en dat zij toch een begin had? De intelligentie der geesten had geen begin, noch zal zij een einde hebben. * * * Nimmer is er eenen tijd geweest dat er geene geesten waren; want zij bestonden van uit eeuwigheid, met dezelfde eeuwigheid als onzen Vader in den hemel, en met Hem. * * * De geest des menschen is geen geschapen ding; hij bestond van eeuwigheid, en zal tot in eeuwigheid bestaan.”

Volgens de wijsbegeerte van den Profeet dan is de mensch niet een geschapen, maar een uit zichzelf bestaand iets; een van de eeuwige dingen, niet geschapen, onschepbaar inderdaad, en eveneens onvernietigbaar. Niet van aardschen oorsprong, maar talloos bestaande in de hemelen, broeder van alle Intelligenties — broeder, met de rest, van den Christus. „Ik was in den beginne met den Vader. * * * Gij, (de broederen die aanwezig waren toen de openbaring gegeven werd) waart eveneens in den beginne met den Vader, datgene namelijk van u wat geest is. * * * De mensch (het geslacht) was alzoo in den beginne met God. Intelligentie is niet geschapen noch gemaakt, noch kan zulks het geval zijn.”

Maar hoewel deze geesten, of intelligente wezens, ten opzichte van den duur hunner eeuwigheid gelijk zijn, zoo toch verschillen zij in graad van intelligentie — daar onze Profeet leert: Waar „twee dingen bestaan, het een meerderwaardig dan het ander, daar kan er nog een derde zijn, hooger dan dat. Waar twee dingen bestaan, het een meerderwaardiger dan het ander, daar kan een derde ding nog weer meerderwaardiger zijn, en zoo vervolgens. Alzoo: waar twee geesten bestaan, de een meer intelligent zijnde dan de ander, daar kan er weer een ander zijn, meer intelligent dan de eerste twee. En toch zijn zij, niet-tegenstaande dit verschil in graad van intelligentie, gelijk wat hunne eeuwigheid betreft. „Zij bestonden voorheen”, zegt onze Profeet, „zij zullen geen einde hebben; zij zullen hiernamaals bestaan, want zij zijn „gnalaum,” of eeuwig.”

Het is dit verschil in de Intelligenties dat tot een zekere orde leidt

in ons heeal. De meer gevorderde Intelligenties regeeren, heerschen, overleggen, organiseeren, vormen gezelschappen, maken bestuursvormen, — alles wat strekt om de heerlijkheid, de macht en de vreugde der Intelligenties te vermeerderen; brengende, tot dit doel, in bestaan datgene wat wij werelden noemen, wereldstelsels, leidende hen door uitgestrekte en groote ruimten van tijd, en door processen welke eene opklimming veroorzaken van af chaos tot cosmos, van telestiaal, tot celestiaal, en wanneer zij een punt bereiken verder dan zij in hun tegenwoordigen vorm mogen gaan, dan wordt deze vorm verbroken, ontbonden, teruggeworpen — deze grovere stoffelijke dingen, — niet de Intelligenties, — tot den chaos, om opnieuw voortgebracht te worden ten einde een grootsche cosmos te bereiken. Werelden zonder aantal zijn alzoo reeds voorbijgegaan, door het woord van Gods macht, en vele bestaan thans, ontelbaar vele voor den mensch; en zoo wanneer eene aarde en de hemelen ervan zullen voorbijgaan, dan zal er eene andere komen, en aan deze werken, deze evolutie en deze ontbinding, is er geen einde. En zoo gaat het eeuwige drama voort. Temidden van deze organisatie en disorganisatie van werelden, de zich tezamen voegende en wederom ontbindende elementen, deze beweging van lager tot hooger vormen, van kleinere tot grootere uitnemendheden, staan de Intelligenties ongedeerd, zonder evenwel het „hoogste” en „volmaakste” te bereiken, niettegenstaande zij steeds vooruit gaan in het onbepaalde wat geene grenzen kent. Onder de wet van eeuwigen vooruitgang zijn deze Intelligenties, temidden van deze veranderingen, zich steeds bewegende, steeds vermeerderende in macht, in heerlijkheid, heerschappij, liefde, welwillendheid, liefdadigheid, rechtvaardigheid, en in alle andere dingen die dienen kunnen tot vermeerdering van hunne macht en glorie. In al dit streven en pogen is het eeuwige kwaad aanwezig, maakt dit eigenste streven en pogen feitelijk mogelijk en noodzakelijk, en is daarin „de spiegel waarin zich het goede weerkaatst, en waardoor het gekend wordt.”

DE VERWANTSCHAP DER INTELLIGENTIES. Gezien is nu dat onze Profeet den eeuwigen voortduur der Intelligenties onderwees; en dat zij niet alleen niet geschapen zijn, maar onschepbaar; dat, ofschoon zij verschillen in graad van zelfbewustheid, van kennis, van liefde, en vandaar eveneens verschillen in macht, in invloed en in glorie — in alles wat uit de kracht der ziel voortkomt. De presideerende Intelligentie van die orde van dingen en wezens waartoe wij behooren, wordt ten tooneele gevoerd als, staande te midden der Intelligenties bestemd voor onze aarde, „en onder dezen daar waren velen van de edelen en grooten.” En de Presideerende Intelligentie zeide: „Dezen wil ik mijn Regeerders maken; en Hij stond temidden van hen die geesten waren, en Hij zag dat zij goed waren.” De „edelen en grooten” zijn tot regeerders gemaakt, en zonder twijfel is het beginsel, wat hier

werkt met betrekking tot die Intelligenties welke bestemd waren voor onze aarde, eveneens werkende in al de andere werelden en wereldsystemen. Sommigen van de „Edelen en Grooten” staan aan het hoofd van werelden en wereldgroepen, vormende groote Presidentschappen, die in orde en graad baseeren op hunne macht en aanstelling, en hetwelk alles afhankelijk is van hunne intelligentie, hun karakter, hun adeldom en hunne grootheid — gemeten door hunne bekwaamheid om te dienen. Elkeen van zoodanige „Regeerders” en elk der Intelligenties, onafhankelijk in de sfeer waarin zij aangesteld zijn om te werken, maar die, door het verkrijgen van de kennis der Waarheid, met alle andere verheven en geheiligde zielen handelen in harmonie, — zijn Goden, of wel Heerschers in het Heelal. Dezen vormen de „Vergadering des Almachtigen” van David, waarin God, „meer verheven dan al de anderen”. staat en oordeelt in „het midden der Goden”. (Ps. 82:1). En aan dezen zijn, in hunne onderscheiden standplaatsen, andere Intelligenties trouw en onderwerping verschuldigd, — noem het dienstbaarheid als ge wenscht, — in elk geval dient het ongeschokte trouw te zijn, om die doeleinden te kunnen bereiken vooropgesteld in alle „plannen van zaligheid”, „evangeliën”, „vereenigingen”, „koninkrijken van God,” en dezulken, in welke „plannen” en „evangeliën”, elke geest wordt getoetst, en waartoe iedere geest zich verbindt die gehoorzaamheid te aanvaarden, evenals elke geest zich ook verbond hen te eeren en te gehoorzamen die aangesteld waren het bestuur te vormen, en datgene voort te brengen wat verordineerd was in den Raad der Goddelijke Intelligenties. „Bij de eerste organisatie in den hemel” — zoo zegt de Profeet, sprekende in verband met zaken die tot onze aarde, en den proeftijd der geesten in dit aardsche leven, behooren, — „bij die eerste organisatie waren wij allen aanwezig, en zagen wij den Zaligmaker verkozen en aangesteld, alsmede het plan van zaligheid gemaakt, en wij hecchten daaraan onze goedkeuring.” In dezen zin was „de mensch” (het geslacht) in den beginne eveneens „met God.” En, met betrekking tot de „Regeerders” „Presidentschappen” — en daarmee bedoelden die zijn geen „Heerschers” in den wereldschen zin van het woord. „Bestuur” hier, of, „ambt” in het Koninkrijk van God, beteekent eene gelegenheid gegeven om te dienen, niet om heerschappij te voeren. „Gij weet dat de vorsten der Heidenen heerschappij over hen voeren, en dat zij die groot onder hen zijn, gezag over hen uitoefenen. Maar zoo zal het onder u niet zijn! Wie onder u groot is, laat hem uw dienaar zijn, en zoo wie onder u het hoofd wil wezen, dat hij uw dienstknecht zij, evenals de Zoon des Menschen kwam, niet om gediend te worden, maar om te dienen, en om Zijn leven te geven tot een rantsoen voor velen.” Zóó zegt Joseph Smith: De machten des hemels kunnen alleen aangewend worden, wanneer gerust wordt op de beginselen van rechtvaardigheid. Als de

menschen trachten hunne zonden te bedekken, of hunnen hoogmoed of ijdele eerzucht willen bevredigen; bestuur, heerschappij of dwang willen uitoefenen op de zielen der menschen, dit doende in eenigen graad van onrechtvaardigheid, dan wordt de Geest des Heeren gegriefd, en als deze onttrokken wordt, dan is het met het gezag van zoodanig een mensch gedaan. Geene macht of geenen invloed kan, of behoort, door dwang van het Priesterschap, te worden uitgeoefend. Het Priesterschap heeft alleen te werken door middel van overreding, door lankmoedigheid, door adeldom van karakter, door nederigheid en door ongeveinsde liefde, door vriendelijkheid en door reine kennis. Deze zaken zullen de ziel en haar vermogen om goed te doen, vergrooten, zonder geveinsdheid en zonder bedrog.“

Zoodanig is het beginsel van hemelsch bestuur.

DES MENSCHEN VRIJHEID. Uit al hetgeen hier is gezegd geworden omtrent de leerstellingen van Joseph Smith, kan gezien worden dat de vrije wil des menschen, in zedekundig opzicht, beschouwd is geworden als eene bestaande werkelijkheid. In de eerste plaats: de erkenning van den mensch zijnde, als geest, een uit zichzelf bestaand iets, — niet een geschapen ding; „de mensch (dat is: het geslacht, alle menschen) was in den beginne met God. Intelligentie, of het licht der Waarheid, is niet geschapen of gemaakt, noch kan daar iets dergelijks mede gebeuren. Dan, ten tweede: „Alle waarheid is onafhankelijk in die sfeer waarin God haar heeft geplaatst. Zij heeft het recht en het vermogen om voor haarzelve eene keuze te doen, evengoed als Intelligentie zulks doet, ware het anders dan was ergeen bestaan. Ziet, hierin komt de vrije wil des menschen tot uiting, en eveneens het oordeel. De ten grondslag liggende beginselen geven te kennen dat dit van af den beginne duidelijk aan den mensch is geopenbaard, maar sommigen wenschen het licht niet te ontvangen. En elk mensch wiens geest het licht niet ontvangt, komt onder veroordeeling, want de mensch is geest.“

Het feit van des menschen vrijen zedelijken wil loopt, in soortgelijken zin, door al des Profeten openbaringen heen. In een der Schriften zelfs stelt hij, als zijnde de voornaamste zonde van Lucifer te zijn geweest, voor dat dit „eene poging was om des menschen vrijen wil te verwoesten,“ redenen waarom Lucifer dan ook van uit den hemel verbannen werd. Het gevolg van deze twee leerstellingen: de erkenning van den geest des menschen als een eeuwig wezen, en zijn bestaan als een zedelijk vrijen wilbeoefenaar is, waar het de zaken betreft die daaruit voortvloeien, wonderbaar. Dit inzicht stellende tegenover het standpunt door sommigen uit het Christendom van den nieuweren tijd ingenomen, heb ik, waarergens anders, gezegd: Zooals thans algemeen geloofd en geleerd wordt door de zoogenaamd Christelijke leerstelling in zake 's menschen oorsprong is, dat God, naar

Zijn vrijmachtig welbehagen, den mensch schiep. Dat de mensch is zooals Hij hem hebben wilde, omreden Hij, in Zijne scheppingsdaad, hem anders kon hebben gemaakt, als Hij zulks gewild had. Waarom dan zou Hij — zijnde oneindig wijs en oneindig machtig, en oneindig goed, — want zoo stellen de verschillende secten Hem voor, — waarom dan zou Hij, door één enkele wilsdaad, wezens scheppen zooals de menschen zijn, niet alleen in staat tot, maar zelfs geneigd tot geestelijk kwaad? Hetwelk, bij laatste ontleding der dingen, ten spijt van al het pleiten voor het tegenovergestelde, de verantwoordelijkheid voor het zedekundige kwaad, brengt aan de zijde van God? Wanneer Gods scheppingsdaden hierin haar hoogtepunt bereiken, en hierin ontaarden, dan zijn de daaruit vanzelve voortvloeiende pertinente kwesties: Wat wordt er dan van het zoo veelvuldig besproken oogmerk van God om het kwaad te straffen? En wat van de zoo hoog opgehemelde rechtvaardigheid Gods in die straf? Waarin ligt dan de juiste verantwoordelijkheid van den mensch, als hij namelijk zoo geschapen was om het kwade lief te hebben en dat te volgen? Dergelijk begrip komt tegen de rede in opstand, en tevens schokt het de ware vroomheid, te denken dat God, naar Zijn eigen vrijmachtig welbehagen, sommige menschen zou hebben geschapen die niet alleen een neiging koesteren voor het kwaad, maar zoo sterk zelfs dat aan de bekeering moet worden gewanhoopt, terwijl Hij daarentegen anderen, eveneens naar Zijn eigen wilsdaad, met aandoeningen en eigenschappen schiep die van nature geneigd zijn naar de zijde van het goede. Op dezelfde wijze staat het met den mensch wat betreft zijne geneigdheid tot geloof en ongeloof en toch zijn, volgens het orthodoxe geloof, allen onder één wet begrepen met betrekking tot het oordeel!

Hoe staan, aan de andere hand, de zaken onder het begrip van het bestaan van onafhankelijke, ongeschapen, uit zichzelf bestaande Intelligenties die, naar hunnen geërfd aard, van onderscheiden graad zijn met betrekking tot hunne verstandelijke en bewuste vermogens, die, ongetwijfeld natuurlijk, op onderscheiden wijzen van elkander verschillen, maar toch, voor zoover het hunne eeuwigheid en hunnen vrijdom betreft, gelijk zijn; met God „staande in het midden van hen, meer Intellegent dan zij allen“, als levend voorbeeld tot verbetering van hunnen toestand, de vooruitschrijding namelijk tot eenen hooger levensstandaard door macht en verwisseling veroorzaakt, — hoe, zoo vragen wij, staan de zaken van uit dat oogpunt beschouwd? Welnu, door al de verwisselingen heen, door al de processen van verbetering heen, staat het uit zichzelf bestaande „Iets“ of „Intelligentie“ daar, als de vertegenwoordiger van het grootsche feit van bewustzijn en van zedelijke vrijheid, alsmede van onvernietigbaarheid. Het bezit zijne vrijer keuze om zich opwaarts dan wel benedenwaarts te bewegen in elken staat die door „het“ of hem doorleefd wordt, wel

dikwijls wederstrevig, zelfs tegenover de gezegende doeleinden Gods aangaande hem, maar dat alles door eigen verhard- of verstoktheid. Hij passeert echter door deze ondervindingen, lijdt vreeselijk, maar leert door hetgeen hij lijdt, zoodat zelfs zijn lijden een middel wordt tot zijne verbetering. Hij leert òf vlug, òf langzaam, overeenkomstig de door hem geërfde natuur, gehoorzaamheid aan de wet; hij leert datgene „wat door de wet beheerscht wordt“, dat dat eveneens „be- waard en beschermd wordt door de wet, en er door vervolmaakt wordt en geheiligd; en datgene wat de wet verbreekt, en er niet in verblijft, maar er naar zoekt om voor zichzelf eene wette worden, en vrijwillig in de zonde verblijft, niet door de wet geheiligd kan worden, noch door genade, noch door rechtvaardigheid of oordeel. Daarom zullen dezulken steeds vuil blijven.“ Een zoodanig begrip der dingen ontheft God van de verantwoordelijkheid van den aard en den staat van alle intelligenties, in alle fasen van hunne ontwikkeling. Hunne overgeërfde natuur, en hun eigen wilsdaad maakt hen, hoofd- zakelijk, tot datgene wat zij zijn, en dezen aard kunnen zij veranderen. Langzaam mag het allicht gaan, maar toch, veranderen kunnen zij dezelve. God heeft hen op zoodanig eenen weg geplaatst, hunne in- telligentie door verwisseling van omgeving, vergrootende door onder- vindingen. De eenige weg die God met deze uit zichzelf bestaande wezens inslaat, is hunner gunstig. Hij scheidt den hun overgeërfden aard niet; Hij is niet verantwoordelijk voor het gebruik dat zij van hunne vrijheid maken; noch is Hij de veroorzaker van hun lijden als zij in zonde vervallen; in zonde die ontstaat door het schenden van de wet die door de „Intelligentie“ is onderschreven, en die strekken moet totdat de lessen van gehoorzaamheid aan de wet, geleerd zijn geworden.

Dit begrip van orde van dingen met betrekking tot het bestaan van „Intelligenties“, alsmede van het zedekundig bestuur van de wereld, ontbloot eene eenheid in dat bestuur, wat in de allereerste plaats onze bewondering vraagt, en op 't zelfde oogenblik bewijs voort- brengt van de waarheid ervan.

EEUWIGHEID VAN VERWANTSCHAP. Van gelijke strekking als deze eeuwige dingen, een eeuwig heelal, eeuwige geestelijke bestaansvormen, eeuwig goed, met zijn achtergrond van eeuwig kwaad, — eeuwige wet. eeuwigheid van vrijen wil, enz., is des Profeten leerstelling van eeuwige verwantschap. Intelligenties zijn geboren geesten; geesten zijn geboren mannen en vrouwen; dezen worden opgestane wezens en verheven persoonlijkheden, de geest en het element in hen voor eeuwig vereenigd zijnde, waaruit wederom ontstaat eene volheid van vreugde, van heerlijkheid en van macht.

(Wordt Vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

VERSLAG VAN DE ARNHEMSCHE CONFERENTIE.

De halfjaarlijksche Conferentie van bovengenoemde hoofd-afdeeling werd gehouden op 7 October l.l. Zij werd geopend door het houden van eene priesterschap-vergadering, waar alle zendelingen, die in Nederland werkzaam zijn, aanwezig waren. Door allen werd getuigenis gegeven van hunne gevoelens in het werk des Heeren, en met vreugde besloten allen hun werk met ijver voort te zetten. Zending-President John A. Butterworth gaf goeden raad en moedigde allen aan, terwijl verschillende vragen beantwoord werden.

Zondagmorgen 10 uur begon de gewone leden-vergadering. Eenige leden van buiten en enkele onderzoekers waren tegenwoordig. Gezongen werd: „O gij bergen zoo hoog,” waarna door Ouderling Dirk van den Berg gebeden werd. Vervolgens werd gezongen: „Ik heb een Heiland.” President Rulon J. Sperry sprak een hartelijk woord van welkom, waarna Ouderling Jac. J. v. Langeveld het woord verkreeg. In korte trekken gaf hij weer waarom hij „Mormoon” geworden was, hoe hij toen door vrienden en kennissen bedrogen werd genoemd en later, toen hij op zending ging, als bedrieger werd uitgekreten. Hij gaf getuigenis, waarin hij te kennen gaf, dat dit zijn bedrog hem nu alreeds zaligheid gebracht had.

Ouderling Elbert Stephenson was de volgende spreker. Waarheid werd niet altijd gevonden onder de groote massa, maar juist onder weinigen. En het feit, dat zoo weinigen, in verhouding tot andere godsdienstige genootschappen, onze leerstellingen willen aanvaarden, kan juist als bewijs voor de waarheid daarvan dienen. Onze Kerk heeft ook bewezen de Kerk van Christus te zijn, omdat zij door middel van openbaring opgericht is, en dezelfde zegeningen, ambten en gaven bezit, die in vroeger dagen door Christus' Kerk bezeten werd.

Mahonri A. Josephson, conferentie-President in Groningen, zette uiteen, hoe de Geest van God alle menschen bezielt, maar de Heilige Geest, welke verkregen wordt na den doop der bekeering wordt gevoeld en oefent contact uit onder allen, die Hem verkregen. Waar ook, hetzij in Noord of West, Zuid of Oost, gevoelen zij zich tot elkaar aangetrokken, die dien geest ontvingen. Hij doordringt ons allen zooals Hij de Apostelen deed in dagen van ouds. De Heilige Geest wordt ontvangen door alle gedoopten.

Ouderling Herbert E. Williams sprak over Openb. 14:6 en 7, hoe

de engel gekomen was met het Eeuwig Evangelie. Hij verhaalde in 't kort, hoe Joseph Smith zijn eerste openbaring verkreeg en verklaarde dat zijn leven bewezen heeft dat hij werkelijk een profeet was.

Wm. Dalebout, president van de Rotterdamsche Conferentie, was de laatste spreker. Ook hij sprak over den Geest van God, hoe deze vrede en eenheid onder de menschen werkt, terwijl de geest van den booze twist en tweedracht veroorzaakt. Hij raadde de leden aan de geest van tweedracht te bestrijden door ons eigen gemoed te onderzoeken en de fout in onszelven te vinden.

Tot slot werd gezongen: „Er is schoonheid in het rond,” waarna door Ouderling Wilford B. Hilton met dankzegging geëindigd werd.

De middagvergadering begon om 2 uur. Nadat: „D'aarde met haar bloemenpracht,” gezongen was, werd een zegen gevraagd door Ouderling Mahonri A. Josephson. Vervolgens werd gezongen, „Komt, hoor naar des profeten stem” waarna gesproken werd door Ouderlingen George Kreutzer, Benjamin F Seely, Louis M. Griffiths, Newton L. Andrus, Alwin J. Toucher, Francis O. Jones en Dirk van den Berg, waarvan vooral door eerst en laatstgenoemden treffende woorden werden gesproken om allen aan te sporen tot gehoorzaamheid en liefde en alle deugden te beoefenen, die onder ons bereik zijn, terwijl de overigen vurige getuigenis gaven omtrent de waarheid van het werk van God.

Als tusschenzang werd gezongen: „Nader mijn God tot u,” en tot slot: „Eere den man, welke sprak met Jehova”, waarna Ouderling Elbert Stephenson met dankzegging eindigde.

De avond-vergadering werd gehouden in het Loge-gebouw in de Rijnstraat. Precies om zes uur werd aangevangen, door het zingen van „Wij danken U, Heer voor Profeten,” en met gebed geopend door Ouderling Jac. J. van Langeveld. Ouderling B. Tiemersma, van Utrecht, was de eerste spreker. Na eene korte inleiding besprak hij hoe Jezus gekomen was, niet om te ontbinden, maar om te vervullen. De gansche wet hing aan twee geboden: „Heb God lief boven alles en uw naasten als uzelfen”. Het was ook de hoofd-inhoud van de Mozaische wet. Vervullen der wet wil zeggen, meer volmaken der wet, en dit was wat Jezus deed. Hij zelf bracht de wetten in praktijk, en zijn leven werd gekenmerkt door zelfverloochening en liefde. Ware liefde brengt geluk en tevredenheid.

President Rulon J. Sperry verkreeg nu het woord. Hij besprak het beginsel van geloof. Hoevelen maar gelooven. wat hun door anderen is geleerd, hoewel het soms geheel in strijd is met de waarheid. Waar geloof zal vruchten voortbrengen. Onze godsdienst is gefondeerd op openbaring van God, en geloof in God is het eerste beginsel, maar het moet zijn een waar geloof, een geloof dat door beoefening tot wetenschap wordt.

Gezongen werd „Wat is het Evangelie,” waarna de rij der sprekers van dezen dag besloten werd door Zendings-President John A. Butterworth. Hij toonde aan hoe door de zonde der wereld, zij zelve de schuld droeg van hare verwoesting. Aan de hand van statistieken bewees hij, hoe laag over het algemeen de volkeren staan wat zedelijkheid aangaat, hoe sommige volkeren daardoor dreigen ten onder te gaan en indien zij zich niet bekeeren, algeheele verwoesting over hen komen zal. Ook werd door spreker aangetoond, hoe juist Utah gezegend was met eene steeds aangroeiende bevolking en hoe het aantal kinderen, die op jeugdigen leeftijd overlijden, 100 percent lager is dan het gemiddelde aantal in de staten van Europa. Wel een bewijs, dat de Mormonen geen onzedelijk volk zijn. Na aangespoord te hebben tot een in alle opzichten rein leven, eindigde spreker zijn met aandacht gevolgde rede.

Na een kort woord van dank door den leider aan allen die hunne medewerking verleend hadden, werd „Gods genade straalt van boven” gezongen, en met dankzegging geëindigd door Ouderling Wm. Dalebout.

J. J. v. Langeveld.

WIJ ZIJN VOOR SPAARZAAMHEID EN VLIJT.

door

Clarisse A. Beesly, Secretaresse der „Young Ladies Mutual Improvement Association.

Deze strijdleuze is er eene, behoorende tot eene serie van vier, welke door de algemeene leiding onder de aandacht werden gebracht van de ambtenaren en leden der Mutual Improvement Associations. De eerste der vier werd voorgesteld in onze Juni-Conferentie van 1914: „Wij zijn voor een geheiligden Sabbat en wekelijks een halven vrijen dag.“ De volgenden luiden: Wij zijn voor eene wekelijksche avond, thuis door te brengen,“ en „we zijn voor stedelijke en nationale geheelonthouding.“ We gelooven, dat de eerste twee eene grootere eerbied voor den Sabbat en eene aangegroeide liefde voor het tehuis hebben teweeggebracht in de harten van velen van ons jonge volk, terwijl wij weten, dat de derde het laatste jaar veel heeft bijgedragen tot het verkrijgen van den gelukkigen toestand, welke het alcoholkwaad uit Utah verbannen zal, en zal helpen om het uit te roeien onder het volk.

We brengen nu deze strijdleuze onder uwe aandacht en vertrouwen, dat haar boodschap levensvatbaarheid voor u allen moge hebben en van kracht worden door geheel Zion:

„Wij zijn voor spaarzaamheid en vlijt! De Heiligen der Laatste Dagen waren altijd voor deze eigenschappen. Doch velen van de jongeren van ons geslacht worden medegevoerd door den geest des

tijds en nemen deel aan de ernstige fout van het Amerikaansche volk, namelijk buitensporigheid en verkwisting. Nu roept de natie tot ons, en de toestand des tijds vereischt het, dat wij terugkeeren op onzen weg en deze practijken doen herleven, waardoor wij, bij nuttig en eenvoudig leven, beloond worden met de ontwikkeling tot eerlijke, rechtvaardige mannen en vrouwen.

Spaarzaamheid veroorzaakt vlijt; het veroorzaakt goede landbouw; het is de kracht tot voortbrenging; het is niet alleen de kracht om weelde voort te brengen, maar ook om die weelde te beheeren en zoodanig te gebruiken, dat het de grootste rente afwerpt. Het is de kracht, die de gelegenheid benut en die de beperkte hulpbronnen omzet in nieuwe vormen en producten, welke tot gemak en welvaart voeren. Het is de macht om iemand buiten schulden te houden, of, indien wij tijdelijk onder schulden gebukt gaan, ons er spoedig van te bevrijden.

Ik geloof dat de Heer eene zuinige man of vrouw liefheeft, mits hun hart genegen is Zijn wil te doen. Wij lezen dat Abraham, de vriend van God, rijk was aan vee en goederen, en wij weten, dat hij en zijne kinderen met hunne handen werkten om de grond vruchtbaar te doen worden. We lezen dat Jozef, omreden zijne bekwaamheid in het behandelen van zaken, in aanzien stond bij Farao en bij den Heer, daar hem werd toegestaan graan te verzamelen in de voorraad-schuren van Egypte, teneinde de door hongersnood geteisterde landen te kunnen bijstaan. We lezen van de spaarzaamheid en de vlijt der vrouwen in den Bijbel, waarvan Koning Salomo zegt:

„Zij zoekt wol en vlas, en werkt met lust harer handen. Zij is als de schepen eens koopmans; zij doet haar brood van verre komen. En zij staat op als het nog nacht is, en geeft haren huize spijs, en haren dienstmaagden het bescheiden deel. Zij denkt om eenen akker en krijgt hem; van de vrucht harer handen plant zij eenen wijngaard. Zij steekt hare handen uit naar de spil, en hare handpalmen vatten het spinrok. Zij breidt hare handpalm uit tot den ellendige, en zij steekt hare handen uit tot den nooddruftige. Zij vreest voor haar huis niet vanwege de sneeuw, want haar gansche huis is met dubbele kleederen gekleed. Haar man is bekend in de poorten, als hij zit met de oudsten des lands. Zij maakt fijn lijnwaad en verkoopt het en zij levert den koopman gordels. Sterkte en heerlijkheid zijn hare kleeding. en zij lacht over den toekomenden dag. Zij doet haren mond open met wijsheid, en op hare tong is leer der goeddanigheid. Zij beschouwt de gangen van haar huis, en het brood der luiheid eet zij niet. Haar kinderen staan op en roemen haar welgelukzalig, ook haar man, en hij prijst haar.“

Ik zeg dat de Heiligen der Laatste Dagen altijd voor zuinigheid en vlijt waren. Toeft gij dikwijls met uwe gedachten bij de vlijt der

pioniers, uwe ouders en grootouders? Het voorbeeld dat zij gaven, kan niet dikwijls genoeg herdacht worden. In bijna iedere stad of dorp van deze Westersche valleien, worden heden families aangetroffen, welke de kinderen zijn van deze vroegere kolonisten, welke financieel succes gehad hebben en die uitstekende positiën bekleeden en welke mannen en vrouwen van naam zijn in de gemeenschap. Denken wij wel eens terug aan deze menschen of hunne vaders, dat zij de boomstammen uit de ravijnen haalden en hunne eigen huizen bouwden, dat zij hunne eigen meubelen maakten en de schoenen hunner kinderen maakten en repareerden, en van vroeg tot laat hard werkten om den grond overvloedig te doen voortbrengen tot onderhoud van hunne families. Hebben wij ooit gedacht aan de zuinigheid en vlijt van deze pioniersvrouwen? Hoe zij spinnen en weefden, de ruwe stoffen veranderde in kleeding? Hoe zij salarus*) van het veld namen, dit in water oplosten, en nadat het water verdampft was, het overblijfsel gebruikten als gist bij het bakken van brood? Hoe zij water goten over de asch van hunne houtvuren om loog te maken, hetwelk tezamen gevoegd werd met smeer of afschrapsel van beenen om zeep te maken? Hoe zij, geen papieren patronen hebbende, het goed op de „levende modellen“ vastspelden en zoo hunne kleeding uitknipten? Eén voorval verteld ons, hoe een zekere goede vrouw grijze zijde wenschte te hebben en daar zij wist dat het binnen duizend mijlen in den omtrek niet verkrijgbaar was, trok zij de witte draad over de zwarte bodem van een kampketel en was voldaan over de uitkomst, zulke energie en vlijt verdiend beloofd te worden.

Niet lang geleden maakte een gentleman van naam in Utah, wiens doel het was de belangstelling van het volk op te wekken voor het conserveeren van levensmiddelen, deze opmerking: „Ik kan met uwe zuster-vereening niet spreken over het conserveeren van levensmiddelen, want zij hebben dit altijd gedaan. Er is geen noodzakelijkheid om uw volk zuinigheid en vlijt te leeren; zij zijn altijd langs deze lijn geoefend; de leerstellingen van Brigham Young hebben goede vruchten voortgebracht.“

Een gelukkig kenmerk van de vlijtige man en vrouw is, dat zij over het algemeen vele andere te prijzen karakter-eigenschappen bezitten. De aandrang om te werken, hard te werken, en er vreugde in te hebben, verwekt eene gezonde gemoedstoestand, zoodat, gepaard met ijver, wij gewoonlijk een eerlijk, vroolijk, goed humeur aantreffen, eene liefde voor matigheid en deugd. Inderdaad kunnen wij geen vlijt verdedigen als zij niet samengaat met deze andere deugden.

In de tegenwoordige beweging om ons voedsel voort te brengen en te conserveeren, opdat onze families goed voorzien mogen zijn in

*) Salarus is een soort chemicalie.

tijd van nood, moeten wij ook onzen naaste niet vergeten. Tezamen met onze eerlijke pogingen voor persoonlijk succes, zou broederlijke liefde altijd in onze harten wonen. En wanneer de tijd van nood over ons komt, zoude niet één onzer vergeten te deelen met hem, die niet heeft.

Welnu, laat deze boodschap voortgaan onder de leden van de groote Mutual Improvement Association. Laat de jonge mannen de geest van het werk, dat op de natie rust, in zich opnemen, maar laat hen eveneens een voorbeeld geven door eerlijk en rein te leven, hetgeen eer en achting zal brengen over het volk des Heeren, hetwelk zij vertegenwoordigen. Laat de jonge vrouwen eveneens hare hulp verleen en in het voortbrengen van meerder voedsel en in het conserveeren van wat reeds is voortgebracht; zij, niet minder dan de mannen, kunnen haar land diene, door het beoefenen van wijs, voorzichtig beheer van hare hulpbronnen. Laat haar de waarde van het geld leeren kennen, voorzichtig zijn in hare uitgaven en zich buiten schuld houden.

Moge geloof en goede werken onder ons toenemen en de Heere ons zegenen, zoowel tijdelijk als geestelijk.

DE VAL VAN ADAM.

„Eert uwen vader en uwe moeder.” Dit was een van de tien bijzondere geboden aan Israël gegeven, tijdens eene grootsche tentoonspreading van Gods macht en heerlijkheid op den berg Sinai.

In de vervolgen eeuwen der duisternis schijnt dit, bij de Christelijke wereld, zijne beteekenis te hebben verloren. Men schijnt niet te beseffen dat de eerste ouders van het menschelijk geslacht geëerd dienen te worden. Langen tijd is men onderwezen geworden dat Adam en Eva groote overtreders waren, en men heeft getreurd over het feit dat zij van de verboden vrucht aten en den dood in de wereld brachten.

Er bestaat geene mogelijkheid dat de val des menschen een ongeluk was, of toeval, evenmin als dat zijne — des menschen — schepping toeval was. Was het toeval of was de val door ongeluk ontstaan, waarom dan was Christus voorbeschikt reeds van vóór de grondlegging der wereld, als eene verzoening voor de zonden, en om voor den mensch den weg te openen tot de onsterfelijkheid?

Christus' middelaarschap was een natuurlijk gevolg van de val. „Dezen heeft God door Zijne rechterhand verhoogd tot eenen Vorst en Zaligmaker, om Israel te geven bekeering en vergeving der zonden.” (Hand. 5:31). Zonder de val zoude er geen gebroken wet zijn geweest, alsmede niets waarvan men zich te bekeeren had; en er kon geene vergiffenis van zonden zijn zonder de verzoening van Christus.

Het Boek van Mormon maakt dit onderwerp zeer duidelijk: „En nu, ziet, als Adam niet overtreden had dan zou hij niet gevallen zijn, maar in den hof van Eden zijn gebleven. En alle dingen die geschapen waren moesten in denzelfden staat waarin zij verkeerden, verbleven zijn, nadat wij waren geschapen; eeuwig zouden zij zoo zijn gebleven en geen einde zouden zij gehad hebben. En zij — de menschen — zouden geene kinderen gehad hebben, waardoor zij in eenen staat van onschuld zouden zijn gebleven, geene vreugde hebbende wijl zij geene ellende kenden, doende geen goed omdat zij geene zonden kenden (II Nephi 2:22-23).

Niet alleen uit deze passage is het duidelijk, maar uit alles wat omtrent dit onderwerp is geschreven dat, zoo wanneer Adam en Eva niet eene kennis hadden erlangd van het kwade door van de verboden vrucht te nemen, het menschelijk geslacht, onder de tegenwoordige omstandigheden, niet zoude hebben kunnen bestaan. Eveneens is het duidelijk dat, zonder eene kennis van goed en kwaad, de mensch niet in staat zoude zijn eenen vrijen wil uit te oefenen, en daardoor niet bij machte tot onafhankelijke, zelfbewuste handeling — eene noodzakelijke voorwaarde voor ontwikkeling en vooruitgang.

Wij, de kinderen van Adam, hebben geene rechten om beschuldigingen in te brengen tegen den Patriarch van het geslacht. Wij zouden ons, daarentegen met hen verheugen dat door hunnen val en door de verzoening van Jezus Christus, de weg tot het eeuwige leven voor ons geopend is geworden. Het was nadat een engel aan Adam was verschenen, en aan hem bekend had gemaakt de verzoening door den Eeniggeboren Zoon van den Vader, dat hij en Eva uitdrukking gaven aan hunne vreugde met het oog op de heerlijke toekomst van het geslacht.

„En ten dien dage zegende Adam God, en hij was vervuld, en begon te profeteeren aangaande al de huisgezinnen der aarde, zeggende: Gezegend zij de naam des Heeren, want omreden mijne overtreding zijn mijne oogen geopend, en zal ik in dit leven vreugde hebben, en opnieuw zal ik in het vleesch God zien. En Eva, zijne vrouw, hoorde alle deze dingen, en was verblijd, zeggende: was het niet om onze overtreding wij zouden nimmer zaad gehad hebben, en nooit zouden wij goed en kwaad gekend hebben, alsmede niet de vreugde van onze verlossing, en het eeuwige leven hetwelk God geeft aan alle gehoorzamen.” (Paarl van Gr. Waarde).

Het beginsel van gehoorzaamheid kon alleen door den val in den mensch worden ontwikkeld, en en alleen daardoor kan men de vreugden der verlossing en het eeuwige leven beseffen. De vrouw viel eerst, en leidde Adam uit het Paradijs en uit de tegenwoordigheid des Heeren. „Adam is niet verleid geworden, maar de vrouw, verleid zijnde, is in overtreding geweest.” (1 Tim. 2:16).

Toen de Heer aan Adam vroeg of hij gegeten had van de vrucht van den boom waarvan Hij hem geboden had dat hij niet zoude eten, antwoordde hij — Adam —: „De vrouw die gij bij mij gegeven hebt, die heeft mij van den boom gegeven en ik heb gegeten.” (Gen. 3:12). Adam was van te voren geboden geworden zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen, en dat kon hij niet doen tenzij hij bij Eva verblijf hield. Zij, verleid zijnde, bracht op hem de dwingende noodzakelijkheid om van de verboden vrucht te eten met haar, of daarentegen in eenen toestand te berusten waarin het onmogelijk zoude zijn geweest om het eerste en grootste gebod van den Vader te vervullen. Compendium.

„WIE ZIJT GIJ?”

Wie zijt Gij, eeuwig Onvolprezen!
 Dat onze mond U noemen moog’?
 Wij, aan Uw voet uit stof verzezen,
 Wij smachten naar Uw vaderoog.
 Zien w’ op naar gindsche stargewelven,
 Daar zweeft Uw heerlijkheid voorbij:
 Wij vinden, keerend’ in ons zelve.
 Uw spoor terug: ook daar zijt Gij!

Ons drijft een nameloos verlangen
 Met heilig, onuitblusch’lijk vuur,
 U gansch te kennen, gansch t’ omvangen,
 Als erfgenaam van Uw natuur!
 Zoo schreit geen raaf om hare spijs,
 Zoo keert geen bloem zich naar de zon,
 Als ’t hart tot U, Algoed’, Alwijze!
 Gij Licht- en Liefd’ en Levensbron!

I N H O U D :

Joseph Smith de Profeet-Leeraar blz. 305	Wij zijn voor spaarzaamheid en vlijt . . blz. 315
Verslag van de Arnh. Conferentie „ 313	De val van Adam . . „ 318
	Wie zijt Gij „ 320

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.